

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΕΤΑΞΕ

ΠΟΙΟΣ

ΣΚΟΤΩΣΕ

ΤΗΝ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ;

Η μοίρα
των αθών...

...είναι
η θυσία.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Το κουδούνισμα του τηλεφώνου έσκισε την ησυχία της νύχτας. Ο ήχος του ακούστηκε μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο μονότονος, διαπεραστικός, επίμονος. Μία... δύο... τρεις φορές... Η γυναίκα που κοιμόταν στο διπλό κρεβάτι άπλωσε το χέρι της, ψάχνοντας στα τυφλά το ακουστικό. Όταν κατάφερε να το πιάσει, το έφερε με κόπο στο αυτί της και μουρμούρισε νυσταγμένα:

«Hello?».

Η αντρική φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής είχε τραχύ και απαιτητικό τόνο.

«Ποιος σκότωσε την Ιφιγένεια;» ρώτησε κοφτά.

Η γυναίκα μισάνοιξε τα μάτια της και κοίταξε το ρολόι που βρισκόταν στο κομοδίνο. Έδειχνε τέσσερις παρά τέταρτο τα ξημερώματα.

«What?» ρώτησε εκνευρισμένη, δίχως καλά καλά να έχει καταλάβει την ερώτηση που της απηύθυνε η άγνωστη φωνή.

«Ποιος σκότωσε την Ιφιγένεια;» επανέλαβε ο άντρας με το ίδιο απότομο και κοφτό ύφος.

Η γυναίκα ανασηκώθηκε για λίγο. Τι στο καλό; Όποιος κι αν ήταν αυτός που της τηλεφώνησε μιλούσε ελληνικά.

«Ρε, δεν πας στο διάολο, νυχτιάτικα!» απάντησε στη μητρική της γλώσσα και έκλεισε το τηλέφωνο θυμωμένη. Γύρισε πλευρό και προσπάθησε να συνεχίσει τον ύπνο της.

Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε. Η γυναίκα έστρεψε το κεφάλι της και το κοίταξε με οργή. Ποιος της έκανε φάρσα τέτοια ώρα; Ξανάπεσε στο μαξιλάρι, επιχειρώντας να αγνοήσει το εκνευριστικό κουδούνισμα, που όμως δεν έλεγε να σταματήσει. Τελικά, αποφάσισε να απαντήσει. Έπιασε το ακουστικό και το έφερε στο αυτί της, λέγοντας αυτή τη φορά στα ελληνικά:

«Ναι;»

Ο τόνος της φωνής της έδειχνε ολοκάθαρα πόσο είχε ενοχληθεί από αυτήν την αναπάντεχη τηλεφωνική εισβολή.

«Ποιος σκότωσε την Ιφιγένεια;» άκουσε και πάλι.

Η ίδια ακατανόητη ερώτηση, η ίδια απότομη και βαριά φωνή.

«Την τελευταία φορά που ρώτησα, μου είπαν ότι την “έφαγε” ο Αγαμέμνονας» απάντησε η γυναίκα ειρωνικά. «Αλλά μην τον κατηγορείς, τον κακομοίρη! Το έκανε για καλό σκοπό. Για να πάρουν οι Έλληνες την Τροία και μαζί και την Ελένη που κεράτωσε τον Μενέλαο με τον Πάρη. Εντάξει; Λύθηκε η απορία σου; Τηλεφώνησέ μου αύριο πάλι, για να συνεχίσουμε τα μαθήματα Ιστορίας».

«Νομίζεις ότι αστειεύομαι;» τη ρώτησε ο άγνωστος.

Κάτι στον τόνο του άντρα που μιλούσε έκανε τη γυναίκα να ανατριχιάσει. Κι αυτό που ακολούθησε όχι μόνο την ξύπνησε για τα καλά, όχι μόνο επέτεινε την ανατριχίλα της, αλλά έστειλε ρίγη τρόμου σε όλο της το κορμί.

«Κλαίρη!»

Η γυναίκα τινάχτηκε όρθια. Είχε αναγνωρίσει τη φωνή, τόσο διαφορετική απ' την προηγούμενη, μια φωνή που είχε να την ακούσει... πόσον καιρό, άραγε; Σχεδόν έναν χρόνο. Κι όμως, τη γνώρισε αμέσως. Ήταν η φωνή του αδελφού της.

«Κωστή;»

«Κλαίρη» ξανάκουσε τη φωνή του, γεμάτη αγωνία και τρόμο. «Συγγνώμη... Δεν άντεξα... Μην τους πεις τίποτε... αυτοί εδώ δεν αστειεύονται... Πήγαινε κατευθείαν στην αστυνομία... Θα...»

Ένα χτύπημα διέκοψε τη φράση του άντρα, ο οποίος ούρλιαξε απ' τον πόνο.

«Κωστή!» σπάρραξε η Κλαίρη, νιώθοντας τον πανικό να την κυριεύει.

«Νομίζω ότι τώρα κατάλαβες πως μιλάω πολύ σοβαρά» μπήκε στη μέση η άλλη φωνή. «Θα σου τηλεφωνήσω σε δύο ώρες ακριβώς. Καλά θα κάνεις να έχεις έτοιμη την απάντηση. Αν δεν μου τη δώσεις, μπορείς να αποχαιρετήσεις τον αδελφό σου για πάντα. Κι ύστερα, έχεις εσύ σειρά. Έγινα σαφής;»

Η γυναίκα έσφιξε το ακουστικό τόσο δυνατά, που οι κόμποι στα δάχτυλά της άσπρισαν.

«Την απάντηση για ποιο πράγμα;» τον ρώτησε, προσπαθώντας να δείξει ψύχραιμη.

«Μην κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις!» της αποκρίθηκε κοφτά. «Την απάντηση στην ερώτηση ποιος σκότωσε την Ιφιγένεια. Τα λέμε σε δύο ώρες».

Και χωρίς άλλη λέξη, η κλήση τερματίστηκε μ' ένα ξερό «κλικ», που ακούστηκε σαν τον ήχο σφαίρας που φεύγει

απ' τη θαλάμη για να βρει τον στόχο της. Και η αλήθεια ήταν ότι τον βρήκε. Χτύπησε ακριβώς εκεί όπου έπρεπε. Κατευθείαν στην καρδιά της Κλαίρης...

«Κλαιρ, είσαι σίγουρη γι' αυτά που μου λες; Μήπως πρόκειται για κάποιο απ' τα ανόητα αστεία του αδελφού σου;»

Ο Γκρεγκ Τόμας καθόταν στον δερμάτινο καναπέ του σαλονιού του, φορώντας μια ρόμπα. Τα μαλλιά του, πυκνά και κάτασπρα, ήταν ανακατωμένα και τα μάτια του πρησμένα ακόμη απ' τον ύπνο. Κοιτούσε την Κλαίρη με ύφος που έδειχνε ότι μάλλον δυσκολευόταν πολύ να πιστέψει αυτά που του έλεγε.

«Γκρεγκ» έκανε εκείνη ικετευτικά. «Δεν πρόκειται για αστείο... είμαι βέβαιη. Αν άκουγες τη φωνή του... ήταν τρομοκρατημένος. Τον χτυπούσαν, είμαι σίγουρη γι' αυτό. Κι εκείνος ο άντρας... Θεέ μου! Μόνο που σκέφτομαι τα λόγια του, ανατριχιάζω!»

Ο Γκρεγκ αναστέναξε. Μπορεί η Κλαίρη ή Κλαιρ, όπως τη φώναζε εκείνος κι όλοι στη Νέα Υόρκη, να μην ήταν πραγματική του κόρη, όμως την αγαπούσε σαν παιδί του. Άλλωστε, εκείνος τη μεγάλωσε. Είχε παντρευτεί τη μητέρα της όταν η Κλαίρη ήταν μόλις δέκα ετών. Αχ, η Μάγκυ του! Ακόμη θυμόταν την πρώτη φορά που την είδε, σ' εκείνο το εμπορικό κέντρο στην Αθήνα, να κατεβαίνει τις σκάλες κρατώντας απ' το χέρι ένα κοριτσάκι. Ένα παιδί, με τα πιο μελιά και μελαγχολικά μάτια που είχε αντικρίσει ποτέ. Αυτό το παιδί στεκόταν τώρα, ολόκληρη γυναίκα πια, απέναντί του, έχοντας στο βλέμμα της όχι τη μελαγχολία, αλλά έναν απόλυτο, διάχυτο τρόμο.

«Και σου είπε ότι θα τηλεφωνήσει ξανά σε δύο ώρες;» τη ρώτησε.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

«Δοκίμασες να καλέσεις τον αριθμό του αδελφού σου;»

«Μα και βέβαια!» του απάντησε η κοπέλα. «Ήταν το πρώτο πράγμα που έκανα, μόλις συνήλθα κάπως από το σοκ. Τίποτε! Το τηλέφωνό του είναι απενεργοποιημένο... Δεν ξέρω τι να κάνω, Γκρεγκ... Φοβάμαι... φοβάμαι τόσο πολύ! Γι' αυτό ήρθα σ' εσένα... Τι θα κάνω; Σε παρακαλώ, βοήθησέ με!»

Αν και η στιγμή μάλλον δεν ήταν κατάλληλη για ιλαρότητα, στο πρόσωπο του ηλικιωμένου άντρα χαράχθηκε ένα αχνό χαμόγελο. Ο τρόπος που του μιλούσε η Κλαιρ, η έκκλησή της για βοήθεια, τον πήγε πολλά χρόνια πίσω. Τότε που εκείνη, μικρό κοριτσάκι ακόμη, είχε κουρνιαστεί στην αγκαλιά του και τον παρακαλούσε κλαίγοντας να μην αφήσει τον πατέρα της να την πάρει πίσω στην Ελλάδα. Τον ικέτευε να μην τη χωρίσει από τη μητέρα της, τη γυναίκα που εκείνος λάτρευε και είχε ορκιστεί να την κάνει ευτυχισμένη. Ακόμη θυμόταν ότι είχε πάρει το χέρι της μικρής μέσα στο δικό του και, σκύβοντας κοντά στο πρόσωπό της, της είχε ψιθυρίσει:

«Μη φοβάσαι, μικρή μου πριγκίπισσα. Δεν θα αφήσω κανέναν να σε πειράξει... ούτε να σε πάρει μακριά απ' τη μαμά σου κι εμένα... Μη φοβάσαι! Όλα θα πάνε καλά».

«Όλα θα πάνε καλά, πριγκίπισσά μου, μη φοβάσαι» της ψιθύρισε και τώρα. Η φωνή του ήταν ήρεμη, απαλή και καθησυχαστική, αν και κάπου στο βάθος της έπαλλε μια φάλτσα, τρομαγμένη νότα. «Θα τηλεφωνήσω σε έναν φίλο

μου που έχει κάποιους γνωστούς στο FBI... Θα τη βρούμε την άκρη... μην ανησυχείς! Άλλωστε, μπορεί να είναι μόνο μια κακόγουστη φάρσα...»

«Γκρεγκ» τον διέκοψε η γυναίκα. «Με τον Κωστή έχουμε να μιλήσουμε πολύ καιρό... από τότε που...»

Κόμπιασε για λίγο, σαν να μην ήθελε να ολοκληρώσει τη φράση της, όμως πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε:

«Από την κηδεία της μαμάς έχω να τον δω. Λες ξαφνικά να του ήρθε η όρεξη να μου κάνει φάρσα;».

Ο Γκρεγκ ανασήκωσε τους ώμους του.

«Από τον αδελφό σου όλα τα περιμένω» της απάντησε. «Τίποτε δεν θα μου έκανε εντύπωση με τα μυαλά που κουβαλάει».

Η αλήθεια ήταν ότι όσο αγαπούσε την Κλαίρη τόσο απεχθανόταν τον αδελφό της. Ίσως γιατί εκείνος έμοιαζε στον πατέρα του. Από τη μητέρα του δεν είχε πάρει τίποτα. Ήταν ίδιος ο Ρένος Αυγέρης, ο στυγνός και αδίστακτος επιχειρηματίας. Χωρίς ηθικούς φραγμούς, χωρίς όρια, χωρίς ενδοιασμούς. Βέβαια, ίσως ο Κωστής δεν έφταιγε και τόσο... Με τον πατέρα του μεγάλωσε, μάλλον ήταν φυσικό να του μοιάσει. Για κείνον, ο Αυγέρης ήταν το πρότυπό του, ο άντρας που θαύμαζε, που ήθελε, όταν μεγάλωνε, να ακολουθήσει τα χνάρια του, να γίνει επιτυχημένος, δυνατός...

«Γκρεγκ» είπε η Κλαίρη με τόνο παρακλητικό. «Πρέπει κάτι να κάνουμε... Αυτός ο άνθρωπος θα τηλεφωνήσει ξανά σε...» Άφησε στη μέση τη φράση της και κοίταξε το ρολόι της, ενώ ταυτόχρονα ανάμεσα στα φρύδια της σχηματίστηκαν δύο βαθιές ρυτίδες που με το γκρίζο τους χρώμα ζωγράφιζαν στο πρόσωπό της την αγωνία. «Σε λι-

γότερο από μιάμιση ώρα...» διαπίστωσε με τρόμο. «Θεέ μου, τι περιμένει να του πω;»

Κοίταξε το χέρι της. Ακόμη κρατούσε το ασύρματο τηλέφωνο. Μέσα στον πανικό της, το είχε πάρει μαζί της όταν κατέβηκε στο διαμέρισμα του Γκρεγκ, που έμενε στον κάτω όροφο της πολυκατοικίας. Σωριάστηκε στη δερμάτινη πολυθρόνα και έκρυψε το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια της. Στα μάτια της ανέβηκαν καυτά δάκρυα, που πάσχισε να τα συγκρατήσει σφαλιζοντας δυνατά τα βλέφαρά της. Έτσι ακριβώς όπως έκανε όταν ήταν μικρό κοριτσάκι και οι καβγάδες των γονιών της την τρόμαζαν. Κλεινόταν στο δωμάτιό της και σφράγιζε με τα χεράκια της τ' αυτιά της, για να μην ακούει τις φωνές τους. Θυμόταν ακόμη την ημέρα που η μητέρα της μπήκε στο δωμάτιό της και τη βρήκε να κλαίει. Την κοίταξε με μάτια πρησμένα απ' το κλάμα, ενώ και το μάγουλό της ήταν κατακόκκινο απ' το χαστούκι που της είχε ρίξει πριν από λίγο ο Αυγέρης. Όμως, όσο κι αν το κορμί και η ψυχή της πονούσαν, βρήκε τη δύναμη να χαμογελάσει στο παιδί. Της ανασήκωσε τρυφερά το σαγόνι αναγκάζοντάς τη να την κοιτάξει στα μάτια.

«Μικρή μου» της είπε γλυκά «δεν θέλω να κλαις. Όλα θα πάνε καλά, θα το δεις! Απ' αυτά τα όμορφα ματάκια, που έχουν το χρώμα του γλυκύτερου μελιού στον κόσμο, δεν θέλω να τρέξουν ποτέ ξανά δάκρυα... Δεν μπορώ να σε βλέπω να κλαις, καρδιά μου. Δεν το αντέχω να νιώθω ότι κλαις εξαιτίας μου. Μου το υπόσχεσαι;»

Η μικρή κάρφωσε το βλέμμα της στο πρόσωπο της μητέρας της. Πόσο πόνο έκρυβαν εκείνα τα υπέροχα γκριζογάλανα μάτια! Κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. Και ήταν

ακριβώς εκείνη τη στιγμή που πήρε την απόφασή της. Λοιπόν, ναι! Δεν θα ξανάκλαιγε ποτέ! Όσο κι αν φοβόταν, όσο κι αν υπέφερε, απ' τα μάτια της δεν θα άφηνε ποτέ να ξανατρέξουν δάκρυα. Αρκετά είχε περάσει η μητέρα της. Έπρεπε εκείνη να φανεί δυνατή και για τις δυο τους. Κι ας ήταν ένα τόσο δα μικρό κοριτσάκι. Η μαμά της είχε δίκιο: όλα θα πήγαιναν καλά... Όλα! Δεν ήξερε ακόμη πώς. Όμως, η φωνή της Μαργαρίτας, απαλή και γλυκιά, κατευναστική σαν το νανούρισμα που της τραγουδούσε πάνω απ' την κούνια της όταν ήταν μωρό, την έκανε να το πιστέψει.

«Ναι, μαμά...» ψιθύρισε σκουπίζοντας τα δάκρυα που ακόμη έτρεχαν, θαρρείς από κεκτημένη ταχύτητα, από συνήθεια, στα μάγουλά της. «Ποτέ ξανά!»

Και την είχε κρατήσει την υπόσχεσή της η Κλαίρη. Από τότε η μητέρα της δεν την είδε να κλαίει ποτέ ξανά. Η μόνη στιγμή που λύγισε και άφησε τον εαυτό της να παραδοθεί σ' ένα λυτρωτικό κλάμα ήταν όταν η Μαργαρίτα πέθανε, νικημένη απ' τον καρκίνο, μετά από μάχη άνιση, χαμένη εκ των προτέρων, αφού, όταν οι γιατροί διέγνωσαν την αρρώστια της, ήταν ήδη πολύ αργά για κείνην. Η Κλαίρη είχε μάθει τη δυσάρεστη είδηση από τον Γκρεγκ, που της τηλεφώνησε εκείνο το καταραμένο βράδυ για να της πει ότι η αγαπημένη τους είχε φύγει από κοντά τους. Την ενημέρωσε ότι θα επέστρεφε από την Ελλάδα μαζί με τη σορό σε δύο ημέρες, για να γίνει η ταφή στον οικογενειακό του τάφο.

Η αλήθεια ήταν ότι η Κλαίρη ποτέ δεν κατάλαβε γιατί η Μαργαρίτα επέμενε τότε να επισκεφθεί την πατρίδα της, αφού ήταν σαφές ότι στην κατάσταση της ένα τέτοιο

ταξίδι θα την ταλαιπωρούσε υπέρμετρα. Όμως, η γυναίκα τής εξήγησε ότι ήθελε να δει την Ελλάδα μια τελευταία φορά, να πάει στο μέρος όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε, όπου πέρασε το μεγαλύτερο μέρος των πενήντα επτά χρόνων της, όπου έζησε κάποιες στιγμές ευτυχίας πριν από τη μεγάλη καταιγίδα. Ήθελε να επισκεφθεί τον τάφο των γονιών της και να δει τον γιο της, να τον αγκαλιάσει, να τον φιλήσει, να του ζητήσει επιτέλους συγχώρεση. Οι γιατροί της, βέβαια, δεν συμφωνούσαν με την απόφασή της, το ίδιο και ο Γκρεγκ, όμως, όταν η Μαργαρίτα έβαζε κάτι στο μυαλό της, κανείς και τίποτε δεν μπορούσαν να της αλλάξουν γνώμη. Έτσι, στο τέλος υποχώρησαν στην απαίτησή της. Άλλωστε, όλοι ήξεραν καλά ότι δεν της απέμενε πολύς χρόνος, μερικοί μήνες το πολύ. Ας περνούσε, λοιπόν, μερικές από τις τελευταίες της ημέρες σε τούτον τον κόσμο όπως εκείνη επιθυμούσε.

Η Κλαίρη είχε θυμώσει πολύ με την απόφαση της μητέρας της. Η ίδια δεν μπορούσε να φύγει από την Αμερική, αφού μόλις είχε ξεκινήσει τη νέα της δουλειά ως νηπιαγωγός και δεν υπήρχε καμία περίπτωση να της δώσουν άδεια. Της πέρασε βέβαια από το μυαλό να παραιτηθεί και να τους ακολουθήσει στην Ελλάδα, όμως η Μαργαρίτα την απέτρεψε.

«Αγάπη μου, σε παρακαλώ, μην κάνεις καμιά τρέλα. Ξέρω καλά πόσο σου αρέσει η δουλειά σου. Άλλωστε, θα μου κάνει καλό να μείνω για λίγο μόνη μου με τον Γκρεγκ... να θυμηθούμε τα παλιά, να κάνουμε οι δυο μας ένα τελευταίο ταξίδι. Έναν μήνα θα λείψουμε μόνο, δεν θα πάθω τίποτε. Έλα, μην κάνεις σαν μωρό! Μόλις επιστρέψω, θα είμαστε

συνέχεια μαζί, σου το υπόσχομαι» της είπε με βεβιασμένο χαμόγελο.

Η Κλαίρη κοίταξε τη μητέρα της. Είχε αρχίσει να αδυνατίζει και το άλλοτε λαμπερό της βλέμμα σκιαζόταν τώρα από ένα θολό σύννεφο, ενώ μικρές γαλάζιες γραμμές διέσχιζαν τους κροτάφους της. Το φωτεινό γαλαζοπράσινο χρώμα των ματιών της ολοένα ξεθώριαζε κι έχανε τη σπιρτάδα του. Πόσο καταβεβλημένη ήταν! Η κοπέλα τρελαινόταν με την ιδέα ότι σε λίγο καιρό δεν θα την είχε κοντά της, ότι θα έφευγε για το μεγάλο και δίχως επιστροφή ταξίδι. Τη θαύμαζε, όμως, που είχε το κουράγιο και το θάρρος να συνεχίζει τον πόλεμο με την αρρώστια, με όση δύναμη της είχε απομείνει. Δεν είχε το δικαίωμα να της στερήσει κάτι που θα της έδινε χαρά, ίσως μια από τις τελευταίες που θα έπαιρνε στη ζωή της. Έτσι, στο τέλος υποχώρησε στην επιθυμία της μητέρας της και με βαριά καρδιά τους συνόδευσε στο αεροδρόμιο.

ΠΟΙΟΣ
ΣΚΟΤΩΣΕ
ΤΗΝ
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ;

Ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα μέσα στη νύχτα... Ένα ερώτημα που θα στοιχειώσει τη φαινομενικά ήρεμη ζωή της Κηλαίρης και θα στοιχίσει τη ζωή του αδελφού της, του νεαρού Κωστή Αυγέρη...

«Ποιος σκότωσε την Ιφιγένεια;»

Η Κηλαίρη επιστρέφει στην Ελλάδα αποφασισμένη να ανακαλύψει τον δολοφόνο του Κωστή, έρχεται όμως αντιμέτωπη με ένα αδιστακτο κύκλωμα που, στο όνομα της επιστήμης, σκορπίζει τον θάνατο σε ανυπεράσπιστους ανθρώπους. Με σύμμαχο τον ιατροδικαστή Φίλιππο Ηλιάδη, ρίχνεται με πάθος στο κυνήγι του αόρατου εχθρού που ξέρει καλά να κρύβεται πίσω από το προσωπείο της φιλανθρωπίας και της προσφοράς.

Το παρελθόν απλώνει τη σκιά του στο παρόν, οδυνηρές μνήμες ξυπνούν πάλι και όλες οι ισορροπίες της ανατρέπονται. Γύρω της στήνεται ένας χορός θανάτου, μέσα στον οποίο δεν μπορεί πλέον να διακρίνει τους αθώους από τους ένοχους...

